

Två spökhistorier från mellersta Gotland.

Andre pristagaren i Gotlänningens tävling om de bästa spökhistorierna har bidragit med följande två historier från mellersta Gotland. Författaren är hr William Widegren, Hörne.

Den objudne julgästen.

Den historia, som här berättas, är från V. socken, där förf:s morfars farfar var kyrkoherde och en av huvudpersonerna i en den tidens (märkliga), om ock kanske ej sällsynta händelser.

Det var julkvällen någon gång på 1790-talet, som tvenne grannar hade infunnit sig hos lantbrukare P. för att fördriva tiden med kortspel. Ävenså skulle givetvis julbrännvinet ordentligt avsmakas. Man hade på morgonen varit i julotta och därmed ansåg man sig ha blivit så mycket bättre, att man gott kunde dra en spader, oaktat det var den högtidliga julkvällen.

Vid spisen satt bondens hustru, med ett litet barn. Och vid fällbordet vid ett av gavelfönstren sutto de tre männen, livligt dunkande med korten. Stämningen blev högre, alletftersom tiden led. En av de spelande uttalade en önskan, att man borde varit fyra, för att spellaget skulle vara ordentligt. Knappt hade han uttalat sin önskan, förrän någon knackar på dörren, och in stiger en hogrest välklädd herre.

Den nykomne stiger utan vidare fram till bordet, och frågar, om han ej kunde få vara med och spela som fjärdeman. Utan vidare reflexioner över den senkomna julgästen, beviljades han detta.

Den förut glada stämningen ökades nu ytterligare, då den nykomne tycktes vara i besittning av ett glatt och trevligt humör.

Ibland kunde någon tappa ett kort på golvet, men den nykomne bad dem ej böja sig efter detta, utan han drog utan vidare det felande kortet ur en av sina fickor. De spelande tänkte ej, i sitt troligen omtöcknade tillstånd på saken, utan fortsatte att spela. Då det emellertid allt oftare upprepades att någon tappade ett kort, och främlingen allttjämt drog upp nya ur sina fickor, blev hustrun vid spisen nyfiken över att ingen fick böja sig efter korten.

Hon spejar bort under bordet, och efterhand som ögonen vande sig vid skymningen där, började hon upptäcka föremålen. Och till sin fasa ser hon, att främlingen har något liknande horn på knäna, och ena foten hade långa klor, som han huggit fast i golvet.

Kvinnan smyger sig så tyst som möjligt ut i köket, där pigan redan låg och sov. Hon väckte flickan och omtalar vad hon sett, samt ber henne, att skyndsamt begiva sig till prästgården och be prästen fortast möjligt komma till gården. Hustrun går nu åter in och sätter sig vid spisen, som om ingenting hänt. Kortspelet fortfar. Men efter en stund, som förefaller kvinnan som en evighet, stiger kyrkoherde L—berg, klädd i prästdräkt och med handbok i handen in i stugan.

Männen bli bestörta, och rusa upp från bordet. Även främlingen reser sig, men står kvar på samma plats. Ögonen lysa som eldkol då han ser på prästen och spørjer vad kyrkans man har här att göra.

— För att i Guds namn visa dig från denna gård, svarade prästen.

— Det du ej kan, ty du har i dag syndat tre gånger.

— Vilka då?

— Jo, säger mannen: den första var att du tog vänstra skon på dig i morse, från din moster tog du en kringla och i kyrkan en psalmbok.

Då svarar prästen, att dagen ännu ej var slut, så vad den första synden beträffar kunde det ännu hjälpas. — Kringlan tog jag att stilla min hunger med och psalmboken för att prisa Gud och ej dig, Satan. Därefter tar han en syl och borrar ett hål i fönsterblyet och besvärjar den objudne gästen att försvinna genom detta hål. »Den onde» börjar då att brumma och rulla som en broms och bli allt mindre tills han som en mygga försvinner genom hålet.

Genom fönstret se nu männen, ty männen har under tiden kommit upp, en stor svart fågel sitta på en utbyggnad på ladugårdstaket. En stormby skakar stugan och på morgonen är utbyggnaden och halva takresningen på ladugården bortryckta.

Ett förebud.

Båtsman S. lånade av sin svåger i H. socken en dag häst och vagn för en resa bort till en grannsocken.

Fram mot 10-tiden på kvällen kom S. till gården för att återlämna skjutsen. Han kör bort till stallet för att sätta in hästen. Gårdvaren, som gott kände S., kommer glatt emot honom. Plötsligt börjar hästen visa sig orolig och hunden ger till ett skall. S. vänder sig åt byggnaden och ser en skjuts köra in till trappan. Litet förundrad över vem som kommer så sent, sätter S. in hästen i stallet samt ger honom nattfoder. Hunden fortfar att skälla på den resande vid trappan. När S. kommer ut ur stallet, ser han till sin förskräckelse sex män komma bärande med en likkista, som de placera på vagnen, varpå skjutsen sätter sig i rörelse mot den omkring 1 km. bort belägna kyrkan och kyrkogården.

Hunden springer skällande efter. S. hade i det klara månskenet tydligen känt igen alla som buro kistan. Förskräckt rusar han hem utan tanke på om någon var uppe eller ej i gården.

Hemkommen omtalar han för hustrun vad han sett och namngav även alla som buro kistan.

Tre månader efter denna händelse insjuknar och dör en son till bonden på gården, som allt ifrån födelsen varit ofärdig. Och när kistan skulle köras till graven var det alla de som S. hade sett om kvällen. Händelsen lär ha inträffat för omkring 60 år sedan, och S. finns ännu i livet.